

Riznerov slovník je bohatý na propriálnu lexiku, zachytáva vari všetky vtedy existujúce typy proprií Z antropónym tu nájdeme **krstné mená**, napr *Mara, Maria, Marie Jakup, chleba kup, Mara, chleba dala „Mara-bara, kačky drala, po peci jich poválala“ (Z dětských verš) — Marcin, Martin Marcin jak ňebude na Šechsvatých moci, tak přide doista na Marcina (v) noci (sních) — Ula, Ulka, Julia, priezviská*, napr *Horáček, os jméno, pl Horácci, Horáčkých, Horáčková, Horáčková, Horáčkovy — Lehocký, os jméno z r 1816 — Poboček, osob jméno z první polovice XIX století — Šesták, osob jm Vymretý rod, ale místo, kde jeho chalupa v Podhradí stála, jmenuje se podnes „šestákovcem“* Ďalej sú tu zachytené **obyvatelské mená**, napr *Brezovan, Brezovanka, Brezovaňé, obyvatel susední na Moravě dědiny — Hrozenčan, obyvatel blízkého Hrozenkova na Moravě Ciskře sa jako Hrozenčan do krčmy Chodzi po hrozensky (v rouše, jaké nosí na Hrozenkově), etnonymá*, napr *Taliján, pl -jání, Talian — Uher, Uhor, Madar Uhrinka, Madarka, velké množství rozličných toponým*, napr *Bošáca, obec čítající s lazy 3 600 ob Bošáčan, pl Bošáčane, Bošačanka, Bošáčance — Čaňovec, mlýn v Bošáci. Na Čaňovci dobre ňemelú — Dráhovce, dědina Z Dráhovec je ten, kto vysoko (draho) ňejakú vec cení — Frašták, Hlohovec Frašták išel, Frašták přišel Hastrdám, Amsterdám Bersa, žid'e, do Hastrdámu! Išel dzesi do Hastrdámu (neví se kam) — Talijánska, Itálie Ležál som f Talijánskej (byl tam jako vojak) Talijánská už ňepatří k nám , urbanonymá*, napr *Hrubá Strana, ulice v Bošáci — Kočice, meno ulice v blízkom Štvrtku, chotárne názvy*, napr *Brezinka, chrast v chotári bošackém Pásel som (v) Brezince — Búlovky, lučiny pod Rolincovou, v chotári bošackem — Jarolinka, hora v chotári podhradském — Haršovka, dubový lesík v poli podhradskem — Vlčé oko, kopanice v bošackém chotári, hydronymá*, napr *Bošáčka, potek, jenž ustí při Bohuslavicích do Váhu — Chobot, jarek v bošackém chotári, oronymá*, napr *Háj Starý, vrch duby porostený v bošackém chotári, svah Hradisk podhradských také duby porosteny — Lopenník, 2 800 vysoký vrch na hranici Moravy Lopenník zvráá, bude přšát (stele se po nem oára, mlha) a pravdepodobne by sme pri podrobnejšom členení mohli vymenovať i ďalšie typy proprií Početnú skupinu tvoria **zoonymá** Našli sme **mená psov** *Bosý, jm psa — Gaštan, jm psa — Grgo, jm psa — Malý, jm. psa — ňijako, jméno psa — Strojsi, jméno psa — Šajo, jm psa — Šnoby, jm psa, mená kráv*, napr *Bosaňa, bosula, jm krávy s bílými nohami — Černula, kráva n ovce černá Černuša, krava, přeněseno však i na ženskou počerné pleť — Hvezdula jm krávy — Lysina, jm krávy červené s bílou lyskou na čele — Rejkuša, jm rejkové krávy, mená volov a býkov Kešo, meno šura (Šúry pl , našinske, doma vychované voly) — Rejko, vůl rejkavy — Vól, vvól, vůl, vůl Jmena volů Belo, Brňo, Kešo, Lyso, Malo, Ordoš, Rejko, Rožko, Ružo, Ryšo, Sarvaš,**

Silaj, Sivo, Strako Všetky heslá, resp. heslová slová, sú písané veľkými písmenami, čiže veľké začiatkové písmeno slova tu primárne nie je používané funkčne a nesignalizuje proprium Výkladová časť hesla však zväčša — ako to dokumentuje i doložený materiál — obsahuje explicitné vyjadrenie, že ide o vlastné meno, hoci tento postup nie je dôsledne dodržaný

Na rozdiel od spomínaných rozličných zachytených zooným sa **mená koní** v takejto podobe v slovníku vlastne nevyskytujú, našli sme len jednu výnimku, pri hesle kobyly *Kobyła, kobola Kobyła má malá bok (tieto slová možno i zpiatky čítat) Kobylám říkají fuksa, lucka, šinla* Tu sú zoonymá (zachytené v rámci hesla) zapísané malými písmenami, pričom propriá Rizner zapisuje väčšinou veľkými písmenami Pri ostatných heslách, ktoré sa vzťahujú na kone, predpokladáme, že autor ich do slovníka zaradil ako apelatívnu lexiku *Belko, bílý pes, bílý kůň (Belko, chlapec bílé pleť) — Fako, kůň barvy žemlové — Hače pl bídné koně Čo by len na takých hačách uvězel! — Mitrhy pl zlé, hubené koně Čo ste dali za ty mitrhy? Já sa na takých mitrhách ňepovezém — Nosák, kůň k nosení potřebovaný — Devla, cikáňský kůň Kupil jakúsi starú devlu (kůň v smyslu posměšném) — Tátoš, pl -oše, kůň bujný i hubený Často spomína se v pověstech — Šimel, stříbrný peníz, obyč desiatník, bílý kůň* Pri heslách typu *nosák, devla* či *hača* nie je sporné, o aký typ lexiky ide — je to jednoznačne apelatívna lexika Pri lexemach typu *Belko/belko* alebo *Fako/fako*, ktoré fungovali nepochybne ako propriá aj ako apelatíva, je pomerne ťažké jednoznačne tvrdiť, že ide o apelatíva, aj keď výklady tomu nasvedčujú

V Slovenskom slovníku z literatúry aj nárečí K a M Káralovcov je propriálna lexika spracovaná v menšej miere, hoci i tu nachádzame rozličné typy vlastných mien, predovšetkým **antropónym**, napr *Benko, Beňo 1 Benjamín 2 Benedikt, Berco Adalbert, Stan(k)o Stanislav*, a aj **zooným** (mená krav zachytené v tomto slovníku zaradil do svojej štúdie Zo staršej slovenskej zoonymie M Majtán [1994]) Zoonymá sú u Káralovcov na rozdiel od Riznerovho slovníka uvádzané s malým písmenom Výklady nas však väčšinou upozorňujú, že ide o proprium, resp zoonymum, napr *dunčo jmeno psí Hesiel, ktoré chápeme ako viažuce sa na kone, nebolo ani v tomto slovníku mnoho bel(k)o blondyn, světlolásek, bělouš, bíly pes a j (o človeku a zvířeti), belena bíla kráva a j , beluš, belko, beloň, belo, bělouš bílý pes a j , belucha, beluša 1 bílá kráva, ovce a j 2 blondynka, brna, brno, brůna — brnastý, brnavý, brňavý, faka, fako plavy kůň, fakovistý plavý, jablčistý, jablkovitý grošák, pejkový, pejkavý hnědý, pej(k)o, pejek hnědouš, pejko, pejek hnědouš, tarantlík kůň jablečník, vajčiak nevykleštěný kůň, hřebec neb juný dobytek, valach 2 valach (kůň)* Aj tu v heslách týkajúcich sa koní — podobne ako u Riznera — výklady podporujú apelatívne chápanie aj pri tých lexemach, ktoré fungovali určite aj ako vlastné mená To, že